راننده‌ی مینی‌بوس خط ۱۲ شهرک بیدستان ۲ مسافر جوانی را از پل عابر پیاده‌ی خیابان ولیعهد نجات داد

«هشدار! یک کودک در صندوق عقب است» — اشک شوق مسافران و صدای آمبولانس در سکوت شب

نیمه‌شب ۲ مهر ۱۴۰۲ در محور ورودی شهرک بیدستان، مینی‌بوس خط ۱۲ که مسافران شب‌کار و دانش‌آموزان را به خانه‌هایشان می‌برد، ناگهان ترمز کرد. راننده، آقای مهرداد کشاورز، صدای گریه‌ی کودکی را از صندوق عقب شنید. او بدون آن‌که موتور را خاموش کند، از صندلی پرید و به سمت پل عابر پیاده دوید. در آن لحظه هیچ خودرویی در خیابان نبود و سکوت شب تنها با صدای گریه‌ی یک کودک شکسته می‌شد.

کشاورز می‌گوید: «فکر کردم باید برگردم و نگاه کنم، اما صدای گریه آن‌قدر واضح بود که دیگر نتوانستم بی‌تفاوت بمانم. وقتی به پل رسیدم، دیدم یک کیسه‌ی پلاستیکی کنار نرده‌ها افتاده است. فکر کردم شاید عروسک باشد، اما وقتی خم شدم، دیدم یک نوزاد است که با بند کفش خودش به نرده گره خورده بود تا نیفتد.» او نوزاد را در پتوی خودش پیچید و به مینی‌بوس برگشت تا مسافران را صدا بزند.

مسافران مبهوت ماندند. یکی از مسافران، خانم فرشته رحیمی، که پرستار است، نوزاد را گرفت و شروع به مالش دادن پاهای او کرد تا گرم شود. مسافر دیگر، آقای نوید صفاری، تلفن همراه خود را درآورد و با اورژانس تماس گرفت. در عرض کمتر از ۷ دقیقه، دو آمبولانس در محل حاضر شدند. نوزاد که پسر است و وزن تقریبی او ۲٫۸ کیلوگرم برآورد می‌شود، به بیمارستان منتقل شد و حال عمومی او پایدار گزارش شده است.

سرهنگ یدالله نوروزی، فرمانده پایگاه امداد شهرک بیدستان، در گفت‌وگو با خبرنگار ما گفت: «راننده با تصمیم درست خود جان یک نوزاد را نجات داد. اگر کسی در مسیر پیاده‌روی بود و صدا را نمی‌شنید، تا صبح هوا سرد می‌شد و خطر جدی می‌شد.» او افزود که پرونده‌ی موضوع برای بررسی دوربین‌های مداربسته‌ی خیابان‌های اطراف به دادگستری ارسال شده است تا مشخص شود چه کسی کودک را رها کرده است.

مادر نوزاد، خانم ر. ا. که هنوز در بیمارستان بستری است، به خبرنگار ما گفت که او را به دلیل فشار روحی و نداشتن توان مالی برای نگهداری از کودک رها کرده است. او گریه‌کنان گفت: «نمی‌خواستم بمیرد، اما فکر کردم اگر من بمانم، هر دو می‌میریم. از راننده و مردم می‌خواهم که مرا قضاوت نکنند، من مادر خوبی نبودم اما حالا می‌خواهم زنده بمانم.» مددکاران اجتماعی بیمارستان قرار است پرونده‌ی او را برای بررسی حمایت‌های درمانی و روانی ارجاع دهند.

مینی‌بوس خط ۱۲ متعلق به شرکت حمل‌ونقل شهری بیدستان است و روزانه حدود ۱۸۰ مسافر را جابه‌جا می‌کند. مدیر شرکت، خانم پروین دلاوری، اعلام کرد که راننده به مرخصی استعلامی فرستاده شده تا فشار روحی کار او بررسی شود. او گفت: «ما افتخار می‌کنیم که راننده ما انسان است و نه فقط یک دستگاه. هزینه‌ی درمان او را ما پرداخت می‌کنیم و از او به عنوان الگوی رفتار در شرکت تجلیل می‌شود.» شرکت قول داد که یک پاداش ماهانه نیز برای راننده در نظر بگیرد.

شهردار بیدستان، مهندس کامران یزدان‌پناه، نیز در بازدید از محل حادثه گفت که شهرداری روشنایی پل عابر پیاده را ظرف ۱۰ روز اصلاح می‌کند و دوربین مداربسته‌ی جدید را در ۱۲ نقطه‌ی پرتردد نصب می‌کند. او افزود: «اگر روشنایی درست بود، شاید راننده زودتر کودک را می‌دید و کار به اینجا نمی‌رسید. این وظیفه‌ی شهرداری است که مسیر امن برای پیاده‌ها فراهم کند.» هزینه‌ی نصب دوربین‌ها حدود ۴۲۰ میلیون تومان برآورد شده است.

پزشک اورژانس، دکتر سیما فرهادی، گفت نوزاد به دلیل سرمای شب دچار کاهش دمای بدن شده بود اما هیچ آسیب جدی ندیده است. او افزود: «کودک به موقع رسید و مراقبت‌های اولیه انجام شد. شانس زیادی برای بهبود دارد.» پرونده‌ی پزشکی نوزاد تحت نظر است و قرار است پس از ترخیص، به یکی از خانه‌های حمایتی منتقل شود تا سازمان بهزیستی برای او سرپرست موقت پیدا کند.

مسافران مینی‌بوس در گفت‌وگو با خبرنگار ما گفتند که هیچ‌کس انتظار نداشت یک راننده برای نجات یک نوزاد از مسیر خود خارج شود. یکی از مسافران گفت: «ما همه خسته بودیم و فکر می‌کردیم فقط می‌خواهیم خانه برویم. اما وقتی راننده برگشت و گریه‌ی بچه را شنید، همه فراموش کردیم که خسته‌ایم. این شب را هرگز فراموش نمی‌کنم.» این داستان بار دیگر نشان داد که گاهی یک تصمیم ساده می‌تواند زندگی یک انسان را از مرگ نجات دهد.

پرستاران مرکز درمانی سپیدار ۱۲ روز اعتصاب کردند و خواستار افزایش حقوق و بهبود شرایط کار شدند

مهندس رامین صفاری و فرشته نظرپور ☐

بیش از ۱۲ روز از آغاز اعتصاب پرستاران مرکز درمانی سپیدار می‌گذرد و هنوز هیچ نشانه‌ای از توافق میان پرستاران و مدیریت بیمارستان دیده نمی‌شود. این مرکز درمانی که روزانه به بیش از ۲۰۰ بیمار سرپایی و بستری خدمات می‌دهد، از ۱۲ مهر کار خود را به حالت نیمه‌تعطیل درآورده است. پرستاران می‌گویند که تنها بخش‌های اورژانس و مراقبت‌های ویژه با حداقل نیرو فعال مانده‌اند و سایر بخش‌ها عملاً خالی از پرستار مانده است.

پرستاران خواستار افزایش حقوق ماهانه به میزان ۳۰ درصد، کاهش ساعت کار هفتگی از ۴۸ به ۴۲ ساعت بدون کاهش حقوق، و تأمین بیمه‌ی تکمیلی برای خانواده‌هایشان هستند. آنان می‌گویند که از زمان تصویب آخرین افزایش حقوق در بهار ۱۴۰۰ تا کنون، هزینه‌های زندگی حداقل ۴۰ درصد افزایش یافته است و حقوق فعلی پاسخگوی اجاره‌بها، حمل‌ونقل و هزینه‌های درمان فرزندان نیست.

مدیریت بیمارستان اما در بیانیه‌ای اعلام کرد که پیشنهاد افزایش ۱۵ درصدی حقوق و بهبود بیمه ارائه شده است و این پیشنهاد «با توجه به وضعیت مالی مرکز و فشار بر منابع عمومی» قابل اجرا است. اما پرستاران می‌گویند این پیشنهاد کافی نیست و تنها بخشی از مطالبات را پوشش می‌دهد. یکی از پرستاران در گفت‌وگو با ما گفت: «ما نمی‌خواهیم بیشتر از حق خود چیزی بخواهیم، فقط می‌خواهیم با حقوقی که کار می‌کنیم زندگی کنیم.»

خانم مهرانگیز دلاوری، سرپرستار بخش مراقبت‌های ویژه، گفت که اعتصاب بر بیماران بستری در بخش مراقبت‌های ویژه تأثیر مستقیم گذاشته است. به گفته او، برخی از بیماران ناچار شده‌اند به مراکز دیگر منتقل شوند و خانواده‌ها با دشواری برای یافتن جای خالی روبه‌رو شده‌اند. او گفت: «ما قلب تپنده‌ی این مرکز هستیم و حالا قلب تپنده در خیابان است و این درست نیست.»

در مقابل، برخی از بیماران و خانواده‌هایشان نیز از اعتصاب حمایت کرده‌اند. یکی از همراهان بیمار در گفت‌وگو با ما گفت که پرستاران با وجود فشار زیاد، تا پیش از اعتصاب با مهربانی و صبر از بیماران مراقبت می‌کردند و این را نباید فراموش کرد. او افزود که خانواده‌ها آمادگی دارند برای حمایت از پرستاران در برگزاری تجمع مسالمت‌آمیز، به شرط آنکه امنیت بیماران حفظ شود.

کانون صنفی پرستاران سپیدار اعلام کرد که اگر تا پایان هفته پاسخ مثبتی دریافت نکند، مرحله‌ی دوم اعتصاب را با کاهش بیشتر خدمات اورژانسی آغاز خواهد کرد. این کانون گفته است که در صورت ادامه‌ی اعتصاب، پرونده‌ی موضوع به دادگاه کار ارجاع خواهد شد. وکیل کانون، آقای هرمز یگانه‌پور، نیز گفت که این اعتصاب از نظر قانونی مجاز است و کارفرما نمی‌تواند پرستاران را به کار اجباری وادار کند.

در مقابل، مدیریت بیمارستان گفته است که برای جلوگیری از تعطیلی کامل، ۴۰ درصد از تخت‌های بخش مراقبت‌های ویژه فعال خواهد ماند و بیماران اورژانسی به مراکز دیگر ارجاع داده می‌شوند. آمبولانس‌های منطقه نیز آماده‌باش هستند. این اقدام از سوی برخی پزشکان و خانواده‌ها به عنوان «حداقل خدمت» به بیماران ارزیابی شده است، هرچند پرستاران می‌گویند این حداقل خدمت بر دوش خود آنان سنگینی می‌کند.

۴ پیامی مثبت درباره‌ی سلامت روان که باید امروز به همه‌ی دوستان و خانواده‌ی خود بگویید

نوشته: مهندس رامین صفاری | ۵ صفحه

در روزهای اخیر، گفت‌وگوهای زیادی درباره‌ی افسردگی، اضطراب و فشارهای روانی در جامعه‌ی ما شکل گرفته است. این گفت‌وگوها نشان می‌دهد که بسیاری از ما نمی‌دانیم چه پیامی مثبت و سازنده می‌تواند به دوست، همکار یا عضو خانواده‌ی خود بدهد تا او احساس تنهایی کمتر کند. این گزارش تلاش می‌کند ۴ پیام ساده، واقعی و قابل اجرا را معرفی کند که هر خواننده می‌تواند امروز به کار ببندد.

پیام اول: «حالت را می‌فهمم، حتی اگر حرف نزنی هم کنار تو هستم». بسیاری از افراد تا زمانی که مجبور نشوند درد خود را بگویند، سکوت را ترجیح می‌دهند. این سکوت گاهی از ترس قضاوت است و گاهی از خستگی از توضیح دادن. پیام مثبت این است که به فرد بگویید حضور او برای شما مهم است، بدون آنکه از او بخواهید حرف بزند. این پیام به او می‌گوید که تنها نیست و راه برای صحبت باز می‌ماند.

پیام دوم: «کمک حرفه‌ای شجاعت است، نه ضعف». در جامعه‌ی ما هنوز برچسب‌هایی مانند «دیوانه» یا «ضعیف» برای مراجعه به روان‌شناس یا روان‌پزشک وجود دارد و همین برچسب‌ها بسیاری را از گرفتن کمک باز می‌دارد. پیام مثبت این است که مراجعه به متخصص مانند مراجعه به دندان‌پزشک است و هیچ ربطی به ضعف شخصیت ندارد. وقتی کسی این را از شما می‌شنود، احتمال اینکه خود او هم تصمیم بگیرد کمک بگیرد بسیار بیشتر می‌شود.

پیام سوم: «خواب، غذا و حرکت هنوز مهم‌اند، حتی وقتی حال روحی خراب است». بسیاری از افراد در دوره‌های افسردگی یا اضطراب، اولین چیزی که رها می‌کنند همین سه چیز است. اما پژوهش‌های زیادی نشان داده‌اند که خواب منظم، تغذیه‌ی ساده و حرکت روزانه‌ی کوتاه می‌تواند بر خلق و تمرکز اثر مثبت بگذارد. این پیام به معنای درمان نیست، اما پایه‌ی درمان است و بدون آن هر درمانی کندتر پیش می‌رود.

پیام چهارم: «امروز یک کار کوچک برای خودت بکن، فردا را بعداً ببین». وقتی کسی افسرده یا مضطرب است، آینده مثل کوهی بزرگ جلوی چشمش می‌ایستد و او فکر می‌کند هیچ کاری فایده ندارد. پیام مثبت این است که به جای فکر کردن به سال آینده، یک کار کوچک برای امروز پیشنهاد کنید. این کار می‌تواند پیاده‌روی ۱۰ دقیقه‌ای، تماس با یک دوست، یا حتی مرتب کردن یک اتاق باشد. این پیام به او می‌گوید که قدم‌به‌قدم راه برگشت وجود دارد.

در پایان، مهم است بدانیم که این پیام‌ها جایگزین درمان نیستند و اگر کسی علائم جدی مانند بی‌خوابی طولانی، افکار منفی مداوم یا ناتوانی در کار و زندگی روزمره را تجربه می‌کند، باید حتماً به روان‌شناس یا روان‌پزشک مراجعه کند. این پیام‌ها فقط برای کمک به فضای گفت‌وگو در خانواده و محیط کار نوشته شده‌اند. اگر شما هم یکی از این پیام‌ها را امروز به کسی گفتید، کافی است در نظرات بنویسید کدام پیام برای شما کمک کرده است.

شهرداری شهر نخل‌آباد ۴۰ هکتار زمین جدید برای پارک جنگلی و مسکن مهر اختصاص داد

۶۰۰۰ واحد مسکونی و ۱۲ هکتار فضای سبز در محدوده‌ی غرب شهر ساخته می‌شود

نخل‌آباد، ۱۲ مهر ۱۴۰۲: شهرداری نخل‌آباد امروز طی نشستی با حضور ۱۵ عضو شورای شهر، مصوبه‌ی واگذاری ۴۰ هکتار زمین در محدوده‌ی غرب شهر را برای ساخت مسکن مهر و ایجاد یک پارک جنگلی تصویب کرد. این زمین‌ها که تا پیش از این بخشی از اراضی کشاورزی بود، در طرح جامع شهر به عنوان «پهنه‌ی توسعه‌ی شهری» شناخته می‌شود و قرار است ظرف ۲ سال آماده‌ی ساخت شود.

طبق مصوبه، ۶۰۰۰ واحد مسکونی در قالب ۱۲ مجتمع ۴ تا ۸ طبقه ساخته می‌شود و ۱۲ هکتار از زمین‌ها به فضای سبز، زمین بازی و پارکینگ اختصاص می‌یابد. هزینه‌ی زیرسازی، آسفالت و روشنایی خیابان‌های منطقه نیز بر عهده‌ی شهرداری است. قرار است نخستین واحدها ظرف ۱۸ ماه آینده به متقاضیان واجد شرایط واگذار شود و اولویت با خانوارهای دارای سرپرست زن و معلولان است.

مهندس کامران یزدان‌پناه، شهردار نخل‌آباد، در نشست خبری گفت: «این طرح پاسخ به نیاز هزاران خانواده‌ای است که سال‌ها در اجاره‌نشینی زندگی می‌کنند و هر سال با افزایش اجاره‌بها روبه‌رو می‌شوند. ما تلاش کردیم زمین را به قیمت تمام‌شده واگذار کنیم تا سود به جیب سازنده نرود و مستقیم به مردم برسد.» او افزود که قیمت هر متر زمین حداکثر ۱۸ درصد زیر قیمت بازار خواهد بود.

در مقابل، برخی اعضای شورا نسبت به کمبود آب و فاضلاب در منطقه هشدار دادند. خانم مهسا رستمی، عضو شورا، گفت: «ما نمی‌خواهیم مشکل آب را به آینده منتقل کنیم. قبل از ساخت، باید مطمئن شویم که چاه‌های منطقه و شبکه‌ی آب شهر ظرفیت دارند.» شهردار پاسخ داد که مطالعه‌ی منابع آب منطقه ظرف ۶ ماه آینده انجام می‌شود و نتایج آن پیش از آغاز ساخت‌وساز منتشر می‌شود.

پارک جنگلی ۱۲ هکتاری نیز قرار است با همکاری سازمان جنگل‌های استان و دانشگاه نخل‌آباد اجرا شود و ۲۰ هزار نهال بومی در آن کاشته شود. این پارک علاوه بر فضای سبز، محل آموزش دانش‌آموزان و گردشگران محلی خواهد بود و قرار است یک مرکز بازدیدکنندگان نیز در آن ساخته شود. هزینه‌ی اجرای پارک حدود ۴۲۰ میلیارد تومان برآورد شده است.

واگذاری زمین‌ها از طریق سامانه‌ی الکترونیک شهرداری انجام می‌شود و شرایط ثبت‌نام تا ۳۰ مهر ۱۴۰۲ اعلام می‌شود. متقاضیان باید دارای کارت ملی معتبر، گواهی نداشتن خانه در سایر شهرها و سابقه‌ی اجاره‌نشینی باشند. کمیسیونی ۹ نفره از نمایندگان شورا، شهرداری و بانک مسکن بررسی پرونده‌ها را انجام می‌دهد و نتایج ظرف ۴۵ روز اعلام می‌شود.

(مهندس آرمان یزدان‌پناه)

- شورای شهر نخل‌آباد: ۶۰۰۰ واحد مسکونی در ۱۲ مجتمع ۴ تا ۸ طبقه ساخته می‌شود
- ۱۲ هکتار زمین به فضای سبز، زمین بازی و پارکینگ اختصاص می‌یابد
- هزینه‌ی زیرسازی ۴۲۰ میلیارد تومان برآورد شده است
- واگذاری زمین‌ها ۱۸ درصد زیر قیمت بازار خواهد بود
- ثبت‌نام تا ۳۰ مهر ۱۴۰۲ اعلام می‌شود
- پارک جنگلی ۱۲ هکتاری با ۲۰ هزار نهال بومی در آن کاشته می‌شود
- نگرانی اعضای شورا درباره‌ی کمبود آب و فاضلاب منطقه
- مطالعه‌ی منابع آب منطقه ظرف ۶ ماه آینده انجام می‌شود
- کمیسیون ۹ نفره بررسی پرونده‌ها ظرف ۴۵ روز نتیجه می‌دهد

شورای شهر نخل‌آباد ۴۰ هکتار زمین برای مسکن مهر و پارک جنگلی تصویب کرد

۶۰۰۰ واحد مسکونی در ۱۲ مجتمع ۴ تا ۸ طبقه ساخته می‌شود و ۱۲ هکتار فضای سبز و پارکینگ در نظر گرفته شده است

نخل‌آباد، ۱۲ مهر ۱۴۰۲: شورای شهر نخل‌آباد در نشست فوق‌العاده‌ی روز شنبه با ۱۱ رأی موافق در برابر ۴ رأی مخالف و ۲ رأی ممتنع، واگذاری ۴۰ هکتار زمین در محدوده‌ی غرب شهر را برای ساخت مسکن مهر و ایجاد یک پارک جنگلی تصویب کرد. این زمین‌ها که تا پیش از این بخشی از اراضی کشاورزی بود، در طرح جامع شهر به عنوان «پهنه‌ی توسعه‌ی شهری» شناخته می‌شود و قرار است ظرف ۲ سال آماده‌ی ساخت شود.

طبق مصوبه، ۶۰۰۰ واحد مسکونی در قالب ۱۲ مجتمع ۴ تا ۸ طبقه ساخته می‌شود و ۱۲ هکتار از زمین‌ها به فضای سبز، زمین بازی و پارکینگ اختصاص می‌یابد. هزینه‌ی زیرسازی، آسفالت و روشنایی خیابان‌های منطقه نیز بر عهده‌ی شهرداری است. قرار است نخستین واحدها ظرف ۱۸ ماه آینده به متقاضیان واجد شرایط واگذار شود و اولویت با خانوارهای دارای سرپرست زن و معلولان است.

مهندس کامران یزدان‌پناه، شهردار نخل‌آباد، در نشست خبری گفت: «این طرح پاسخ به نیاز هزاران خانواده‌ای است که سال‌ها در اجاره‌نشینی زندگی می‌کنند و هر سال با افزایش اجاره‌بها روبه‌رو می‌شوند. ما تلاش کردیم زمین را به قیمت تمام‌شده واگذار کنیم تا سود به جیب سازنده نرود و مستقیم به مردم برسد.» او افزود که قیمت هر متر زمین حداکثر ۱۸ درصد زیر قیمت بازار خواهد بود.

در مقابل، برخی اعضای شورا نسبت به کمبود آب و فاضلاب در منطقه هشدار دادند. خانم مهسا رستمی، عضو شورا، گفت: «ما نمی‌خواهیم مشکل آب را به آینده منتقل کنیم. قبل از ساخت، باید مطمئن شویم که چاه‌های منطقه و شبکه‌ی آب شهر ظرفیت دارند.» شهردار پاسخ داد که مطالعه‌ی منابع آب منطقه ظرف ۶ ماه آینده انجام می‌شود و نتایج آن پیش از آغاز ساخت‌وساز منتشر می‌شود.

پارک جنگلی ۱۲ هکتاری نیز قرار است با همکاری سازمان جنگل‌های استان و دانشگاه نخل‌آباد اجرا شود و ۲۰ هزار نهال بومی در آن کاشته می‌